

عنوان مقاله:

مصادیق و مولفه های بغی با تاکید بر جرم سیاسی در فقه و قانون مجازات اسلامی

محل انتشار:

نهمین کنفرانس بین المللی پژوهش های مدیریت و علوم انسانی در ایران (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

نسرین علوی نیا - استاد دانشگاه آزاد اسلامی داراب، فارس

زهره افسری - دبیر، آموزش و پرورش ناحیه ۳ شیراز، فارس.

الهام ترابی دشتکی - ترابی دشتکی

خلاصه مقاله:

این مقاله به بررسی تحلیل فقهی و حقوقی جرم بغی در فقه امامیه و قانون مجازات اسلامی می پردازد. «بغی» به عنوان یکی از رفتارهای ناقض امنیت ملت و دولت در شریعت مقدس اسلام مورد توجه شارع قرار گرفته است. این کلمه در قرآن کریم دارای مصادیق فردی و گروهی است. فقها و سایر اندیشمندان در هر عصری کم و بیش درباره بغی سخن گفته اند. در قانون مجازات اسلامی نیز این موضوع مورد توجه قرار گرفته است. می توان گفت بحث بغی از آغاز اسلام وجود داشته و در عصر پیامبر اکرم(ص) جلوه گر شده و به طور مداوم در زندگی اولیای الهی بوده است. به ویژه در کلمات نورانی حضرت علی(علیه السلام) به این موضوع پرداخته شده است. مصادیق بغی فردی زنا و روسپی گری (عمل منفی عفت)، طلب و خواستار بودن، سزاواری و شایستگی است و از مصادیق بغی گروهی می توان به ظلم، محاربه و جرم سیاسی اشاره کرد. این جرم در نظام حقوقی ایران در اصل ۱۶۸ به صورت فشرده مورد استناد است

کلمات کلیدی:

بغی، محاربه، جرم سیاسی، ظلم، باغی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1442513>

